

Για την εργατική απερίθωτη, την αντικαπιταλιστική ανατροπή, την νέα κομμουνιστική προοπτική

1. Να μετατρέψουμε τη χρεωκοπία της διαχειριστικής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ σε πολύτιμη γνώση

Ζούμε τη **διάψευση των ελπίδων**, ακόμη και των πιο μικρών, από την **κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ**. Ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ τονίζαμε ότι σε μια χώρα που παραμένει μέλος του ΝΑΤΟ, ο Υπουργός Άμυνας δε μπορεί παρά να δουλεύει για τους Αμερικάνους και τον πόλεμο στην περιοχή ή ότι εντός της ΕΕ του Δημοσιονομικού Συμφώνου δε μπορεί παρά η λιτότητα να είναι διαρκείας, Τότε κάποιος μας έλεγαν ότι δε βλέπουμε πως «για πρώτη φορά θα έχουμε αριστερή κυβέρνηση και εξουσία στην Ευρώπη». Τώρα, αντί αυτοκριτικής, οι ίδιοι μας εγκαλούν ότι δεν βλέπουμε ότι «η ήττα αφορά όλη την αριστερά».

Αρνούμαστε ωστόσο να ταυτίσουμε την αριστερή και εργατική πολιτική με τη χρεωκοπία της «αριστερής διαχείρισης» μέσα στο πλαίσιο της ΕΕ, του ΝΑΤΟ, της κεφαλαιοκρατικής κυριαρχίας και της συνέχειας του αστικού κράτους. **Το «φταίνει όλες οι τάσεις της αριστεράς», σημαίνει να ξεχαστούν οι τεράστιες πολιτικές ευθύνες της ρεφορμιστικής διαχειριστικής γραμμής.** Απορρίπτουμε τις **μεταφυσικού τύπου** εξηγήσεις για τη χρεωκοπία του ΣΥΡΙΖΑ, που φοβούνται να σταθούν αυτοκριτικά και μιλούν για «**αιφνίδια μετάλλαξη**» ή/και «**προδοσία της ηγεσίας**», προσδοκώντας μάταια σε μια επανέκδοση «**πολιτική στρατηγικής ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς τον ΣΥΡΙΖΑ**».

2. Να πιάσουμε το νήμα της κοινωνικής διάθεσης για αντίσταση και ρήξη

Η κοινωνία δεν «κατεβάζει διακόπτες» για να κηδευτούν τα πολιτικά σχέδια του «τετραγωνισμού του κύκλου». Οι ρηξιακές διαθέσεις των **αγροτών**, μα και των μισθωτών και μεσαίων επιστημόνων και επαγγελματιών, των **εργαζομένων** και ιδιαίτερα των νέων, γέμισαν τις οθόνες και κυρίως τις ελπίδες. Και ας μη στάθηκε η αριστερά στο ύψος της. Το ΚΚΕ χάθηκε μεταξύ αστεϊσμών για τσίπουρα με τον Τσίπρα και όψιμη πρεμούρα για «διάλογο», ενώ **ΚΚΕ** και **ΛΑΕ**, ανέθεσαν στη **ΓΣΕΕ** να αντιδράσει (!) για το ασφαλιστικό τερατούργημα «τότε, αν και εφόσον καταθέσει η κυβέρνηση νομοσχέδιο».

Η **καπιταλιστική κρίση** σε παγκόσμιο επίπεδο μπαίνει σε νέο παροξυσμό. Η **ΕΕ** γεννάει πόλεμο, θάνατο, κυνηγητό των προσφύγων πολέμου, ταυτόχρονα, όμως, κλυδωνίζεται με το ενδεχόμενο Grexit ή Brexit. Η **πολιτική κρίση** στην Ελλάδα σοβεί και η επάνοδος στον «ενάρετο κύκλο της ανάπτυξης» με συντριβή των εργατικών δικαιωμάτων, αποδεικνύεται άπιαστο όνειρο. Ο ΣΥΡΙΖΑ, προσφέροντας **διπλή** άθλια υπηρεσία στην αστική τάξη με την εφαρμογή μιας άγριας νεοφιλελεύθερης πολιτικής στο όνομα της «αριστεράς», ματώνει παράλληλα με **αριστερές διαφοροποιήσεις** της βάσης του. Το ζήτημα της **ανατροπής της βάρβαρης πολιτικής των μνημονίων και γενικά των σαρωτικών καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων που προωθούν και επιβάλλουν κεφάλαιο, ΕΕ και ΔΝΤ, μαζί και η ανάγκη ανατροπής της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, είναι, υπό προϋποθέσεις, ανοιχτό.** Η αντικαπιταλιστική αριστερά θα κριθεί και θα αποδείξει την **κοινωνική και πολιτική της χρησιμότητα**, απαντώντας στο ερώτημα αυτό.

Οι ΘΕΣΕΙΣ απαντάνε στην πρόκληση αυτή και στον κίνδυνο μιας στρατηγικής ήττας, με την αναζήτηση της **αναγκαίας στρατηγικής τομής** βάθους στην πολιτική γραμμή και το ρόλο της ANΤΑΡΣΥΑ και του ευρύτερου μαχόμενου εργατικού και αριστερού κινήματος.

Αλλά για να απαντήσουμε στην ανάγκη και την πρόκληση να γίνουμε πρωτοπόροι στον αγώνα για την ανατροπή, **πρέπει να αλλάξουμε!**

3. Να διαβάσουμε σωστά την εποχή μας: «αποχαιρέτα τη φενάκη του «κοινωνικού συμβολαίου» που χάνεις...»

Οι κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις στο σύγχρονο κόσμο, ορίζονται από τον κοινωνικό, πολιτικό, ιδεολογικό και στρατιωτικό **πόλεμο σε βάρος του κόσμου της εργασίας**, όλων των λαών του κόσμου, μα και κατά της ειρήνης, των ελευθεριών και της ζωής στον πλανήτη. Πρωτοπόρο αντιδραστικό ρόλο σε αυτή την αντεργατική επιδρομή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, έχουν τα **πλέον ανεπτυγμένα κέντρα και συγκροτήσεις του**, όπως οι ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ, το ΔΝΤ, ο ΠΟΕ, οι G20 και φυσικά η ΕΕ.

Όποιος φαντάστηκε ότι το κέντρο των εξελίξεων είναι η διεθνής «συνεννόηση», η «διαπραγμάτευση» εντός ΕΕ, ΝΑΤΟ, οι ομαλές κοινοβουλευτικές εξελίξεις, τα ήρεμα νερά της κυβερνητικής διαχείρισης, είναι ώρα να συνέλθει. Μπροστά μας ορθώνονται η **ωμή βία**, η αμείλικτη **πραγματική εξουσία του κεφαλαίου** και των αγορών, η **πολεμική μηχανή του ΝΑΤΟ**, το αδυσώπητο **Δημοσιονομικό Σύμφωνο** της ΕΕ, το **διαρκές «κράτος έκτακτης ανάγκης»** το «ύψιστο αγαθό» της ιδιωτικής ιδιοκτησίας. Σε ένα καπιταλισμό και μια ευρωζώνη που παραδέρονται σε στασιμότητα ή/και κρίση, η βαρβαρότητα αποτελεί **αναπόδραστη ανάγκη**. Το «**κοινωνικό συμβόλαιο**» του χθες και της συνύπαρξης με την αγορά, είναι **απλά αδύνατο**.

Η πρόκληση είναι μόνο μία: Να μετατρέψουμε την **ταξική σφαγή** διαρκείας, σε **ταξική πάλη** για τις ανάγκες και τη ζωή των εργαζομένων, για την προοπτική της απελευθέρωσης τους από τα αστικά δεσμά, αντιστρέφοντας το βέλος των εξελίξεων.

4. Διεκδικώντας μια νέα ρεαλιστική ουτοπία: Στο κέντρο της προσπάθειας μια νέα εναλλακτική

Οι επαναστάσεις στην ιστορία της ανθρωπότητας, τροφοδοτήθηκαν από την πεποίθηση αλλά και την επίγνωση, ότι πέραν ενός ζοφερού παρόντος, **μπορούσε να υπάρξει ένας άλλος χρόνος και ένα άλλος τόπος, όπου όλα θα ήταν αλλιώς και καλύτερα**.

Ο σύγχρονος καπιταλισμός, είναι αναγκασμένος να καταφεύγει στο «μονόδρομο» της οριστικής ανάλωσης του ανθρώπου και της φύσης. Να επιστρέφει διαρκώς σε μορφές βίαιου σφετερισμού της εργασίας ωθώντας την εργατική δύναμη κάτω από τα ιστορικά-ζωτικά όρια της αξίας της. Μετά την ουσιαστική υπαγωγή της εργασίας στο κεφάλαιο αντιμετωπίζουμε την ουσιαστική υπαγωγή της συνολικής ύπαρξης του ανθρώπου και της φύσης στις προτεραιότητες και ανάγκες του κεφαλαίου. Με δεκανίκι τη διαχειριστική ρεφορμιστική αριστερά και τους ενσωματωμένους διανοούμενους, επιχειρεί να πείσει ότι δεν υπάρχει καμία εναλλακτική έξω από τη σημερινή βαρβαρότητα. Έτσι, το μοναδικό ζητούμενο για τους ελάχιστους **“ειδικούς” της πολιτικής** είναι οι **μορφές διαχείρισης** και για την **κοινωνική πλειοψηφία η μίζερη επιβίωση** και «προσαρμογή στην πραγματικότητα».

Είναι σίγουρο ότι «το να μιλάμε» γενικά για την επαναστατική αλλαγή, δεν προεξοφλεί καμία πραγμάτωσή της. Το ίδιο βέβαια και η φαντασιακή επίκληση και υπόσχεση «βελτιώσεων επιβίωσης» χωρίς κόπο και περιπέτειες. Η προοπτική μιας άλλης ζωής μέσα από την κομμουνιστική μεταμόρφωση της ανθρωπότητας με την χειραφέτηση της εργασίας, την εργατική δημοκρατία, τη συλλογική ιδιοκτησία, τη συμβίωση λαών, εθνών και ανθρώπων χωρίς φράχτες θανάτου, αλλά και η αναγκαιότητα και το δικαίωμα της επανάστασης για αυτήν, οφείλει να βρει κεντρική θέση ως αφετηρία και κριτήριο στην πολιτική τακτική και στρατηγική της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς και ειδικότερα της

ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στο σήμερα. Αυτή η προοπτική δίνει συνεκτική υπόσταση στην αναγκαία προγραμματική επεξεργασία στον «**άλλο δρόμο**», στην πολιτική απάντηση στο «**πως θα πάνε τα πράγματα αλλιώς**», σήμερα.

5. Τι κόμμα είναι ο ΣΥΡΙΖΑ και ποια πρέπει να είναι η στάση μας απέναντί του;

Ο ΣΥΡΙΖΑ ως πολιτική δύναμη έχει ενταχθεί ανοιχτά στο μνημονιακό στρατόπεδο και διαρρηγνύει τις σχέσεις του με την αριστερά και το εργατικό κίνημα. Η πολιτική αυτή πορεία, σε συνδυασμό με την οργανωτική αποχώρηση ή/και εκκαθάριση μεγάλου τμήματος της οργανωμένης βάσης του κάνει **αναπότρεπτη την διαδικασία μετατροπής του σε αστικό σοσιαλφιλελεύθερο κόμμα**».

Σε αντίθεση με την θέση αυτή, υπάρχει η εκτίμηση ότι ο ΣΥΡΙΖΑ παραμένει ένα «**κόμμα της ρεφορμιστικής αριστεράς**». Η μακρόχρονη διαπάλη για τον χαρακτήρα του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και αντίστοιχα πρόσφατα για τον χαρακτήρα της ΛΑΕ, μας βάζουν το ερώτημα: **με ποια κριτήρια κρίνουμε τον χαρακτήρα ενός κόμματος;** Όχι βέβαια από αυτά που λέει το ίδιο για τον εαυτό του!

Ένα κόμμα κρίνεται **πρώτα από όλα** από την **πολιτική** του. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει μια σκληρή, αστική νεοφιλελεύθερη πολιτική. **Δεύτερον**, από την **ταξική του βάση**. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει, κυρίως, μικροαστική κοινωνική βάση με ευρεία επίδραση σε μισθωτά στρώματα, κυρίως σε χώρους του δημοσίου. **Τρίτον**, από την **σχέση του με την αστική τάξη και το κράτος της**. Ο ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται σε διαδικασία ενσωμάτωσης χιλιάδων μελών του στο κράτος και την διαχείρισή του και οργάνωσης των σχέσεων τους με το κεφάλαιο. **Τέταρτον**, από την **ηγεσία** του. Πρόκειται για μια αστική ηγεσία που εδώ και χρόνια έχει οργανώσει την σχέση της με το μεγάλο κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό. **Τέλος**, από την ιδεολογία του, η οποία είναι **σοσιαλφιλελεύθερη**.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, επομένως, δεν είναι ένα κόμμα που επιδιώκει μια «κοινωνική αλλαγή με ρεφορμιστικό τρόπο» («αριστερό ρεφορμιστικό κόμμα»), αλλά κόμμα που έχει στόχο να διαχειριστεί την καπιταλιστική επίθεση, το ίδιο το σύστημα και κράτος του. Για αυτό **δεν μπορεί να αλλάξει «από μέσα»** όπως έλεγαν άλλες δυνάμεις που μας καλούσαν να ενταχθούμε ή να τον στηρίξουμε κριτικά για να τον «επηρεάσουμε».

Κι είναι **τεράστιο λάθος σήμερα, να επιδιώκουμε «ενιαίο μέτωπο από τα κάτω αλλά και από τα πάνω, και στα συνδικάτα και με πολιτικά κόμματα της ρεφορμιστικής αριστεράς, για να μπορούν να νικάνε οι αγώνες...»**. Να προωθούμε, δηλαδή, «ενιαίο μέτωπο και από τα πάνω» με τον ΣΥΡΙΖΑ ή τμήματά του!

6. Αναζητούμε το δρόμο και το στόχο: αντικαπιταλιστική ανατροπή, επαναστατική και σύγχρονη κομμουνιστική προοπτική

Παλεύουμε για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης στην βάση του **αντικαπιταλιστικού προγράμματος** με στόχους: **την υπηρέτηση των άμεσων συμφερόντων των εργαζομένων, τον κλονισμό και ανατροπή της επίθεσης, την επιβολή εργατικών αντικαπιταλιστικών κατακτήσεων, την ριζική αλλαγή των κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών σε όφελος του ταξικά ανασυγκροτημένου εργατο-λαϊκού κινήματος, του πόλου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και των επαναστατικών κομμουνιστικών δυνάμεων. Στην υποκειμενική προετοιμασία και οργάνωση των καταπιεσμένων ώστε να γίνονται ικανοί να αναλάβουν μαζική επαναστατική δράση, ώστε να κλονίσουν την αστική πολιτική κυριαρχία και να παρέμβουν για τη διαμόρφωση επαναστατικής κατάστασης ώστε να οδηγηθεί στο **ξέσπασμα της επανάστασης**.**

Το περιεχόμενο του αντικαπιταλιστικού προγράμματος περιλαμβάνει ένα σύνολο **κοινωνικά ώριμων, ιστορικά αναγκαίων και λαϊκά αποδεκτών**, αντικαπιταλιστικών πολιτικών στόχων και διεκδικήσεων που στην τωρινή φάση αντιμάχονται την επίθεση του κεφαλαίου ταυτόχρονα με την **υπεράσπιση** των

ζωτικών συμφερόντων των καταπιεσμένων, για την ουσιαστική, υλική **βελτίωση** των όρων ζωής και πάλης τους. Στόχοι του μπορεί, υπό προϋποθέσεις, να επιβληθούν σ' όλη την περίοδο, ιδίως σε κρίσιμες καμπές της, μέχρι την επαναστατική κατάσταση. Ωστόσο, το **σύνολό** τους, το απαιτούμενο βάθος και έκταση και κυρίως η σταθερότητά τους, μπορεί να διασφαλιστούν από την **πολιτική εξουσία της εργατικής τάξης** και των συμμάχων της αμέσως μετά την επανάσταση. Η **επαναστατική τακτική** αντιπαραθέτει στον θεμελιώδη νόμο του καπιταλισμού, το νόμο της αξίας και γενικά στους «αστικούς νόμους» ένα **συνολικό, διαρκή «ταξικό πολιτικό εκβιασμό»** του μαζικού πολιτικού -κοινωνικού- πολιτιστικού κινήματος των εργαζομένων. Αντιπαραθέτει την ισχύ αυτού του κινήματος, που οργανώνει και εκφράζει τα ανεξάρτητα, δημοκρατικά συγκροτημένα πολιτικά όργανά του, απέναντι στους θεσμούς και τη βία της αστικής πολιτικής.

Η επαναστατική τακτική αρνείται και καταπολεμά την **ταξική συνεργασία** με οποιαδήποτε μορφή του αστικού κράτους και ιδιαίτερα τη συμμετοχή, κριτική στήριξη και ανοχή σε κυβερνήσεις που υλοποιούν οποιαδήποτε παραλλαγή της αστικής πολιτικής. Η εμπειρία της κατάληξης της κυβερνητικής λύσης ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και η γενικότερη ιστορική σχετική εμπειρία έχουν δείξει **το λαθεμένο χαρακτήρα των αντιλήψεων που αποκόβουν την «πάλη για την κυβέρνηση» απ' την πάλη για την πολιτική εξουσία** συνολικά, που δεν κατανοούν τον **ενιαίο χαρακτήρα των μηχανισμών του αστικού συνασπισμού εξουσίας**, ανεξάρτητα από την ποικιλομορφία των δομών τους και των τρόπων με τους οποίους επιβάλλουν την κυριαρχία τους. Που δεν κατανοούν την απογύμνωση του αστικού πολιτικού συστήματος και των θεσμών του από τα όποια ιστορικά δημοκρατικά του στοιχεία και την ροπή του προς το **μόνιμο κράτος έκτακτης ανάγκης** και στο **παγκόσμιο αστυνομικό κράτος**.

Η τακτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής συγκεφαλαιώνει τις άμεσες, αμυντικές μάχες απέναντι στην πολλαπλή επίθεση για να τις υπερβεί στο πλαίσιο ενός ανώτερου, θετικού και «επιθετικού» αντικαπιταλιστικού, εργατικού προγράμματος. Δεν αποτελεί απλά το άθροισμα, ή πολύ περισσότερο, μια κατακερματισμένη, αποσπασματική έκφραση των επιμέρους μετώπων και επιδιώξεων. Αποτελεί την ενιαία βάση στην οποία στηρίζονται οι πολιτικές προτάσεις, οι προτάσεις πολιτικής συνεργασίας ακόμα και κοινής πολιτικής δράσης στα πλαίσια του εργατο-λαϊκού κινήματος.

Το περιεχόμενο της αντικαπιταλιστικής τακτικής, της οποίας υποκείμενο για το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση είναι το **Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο**, δεν παραμένει ακίνητο στον ιστορικό χωρόχρονο. Είναι διαλεκτικά αναπτυσσόμενο ως το ξέσπασμα της επανάστασης. Το προτεινόμενο πλαίσιο **αντικαπιταλιστικών στόχων από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ καλύπτει την τωρινή φάση με προεκτάσεις και για τις επόμενες**. Χρειάζεται, ωστόσο, να συνδεθεί με τις στρατηγικές μας στοχεύσεις για την οικοδόμηση εργατικής δημοκρατίας και της νέου τύπου εξουσίας των οργάνων της εργατικής πολιτικής, την απαλλοτρίωσης των βασικών μέσων παραγωγής και την προοπτική της κομμουνιστικής κοινωνίας και την πρώτη της βαθμίδα, τη σοσιαλιστική.

7. Ποιος θα «εφαρμόσει» το πρόγραμμα;

Η μάχη για την **επιβολή** του «αντικαπιταλιστικού προγράμματος» μετάβασης στην επανάσταση γίνεται από τα κοινωνικά και πολιτικά υποκείμενα που συγκροτούνται μέσα στην ταξική πάλη, στον εξωκοινοβουλευτικό πολιτικό αγώνα της εργατικής τάξης και του λαού και υπηρετούν το σκοπό αυτό.

Στο **κοινωνικό επίπεδο** από το **εργατικό και λαϊκό αγωνιστικό μέτωπο αντίστασης**, αντιπολίτευσης και ανατροπής, που έχει ως κέντρο του το ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα. Στο **πολιτικό επίπεδο** από το **αντικαπιταλιστικό μέτωπο/πόλο** που είναι αναγκαίο να συγκροτηθεί αλλά και από τις δυνάμεις της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, που οφείλουν να επιβεβαιώνουν έμπρακτα και να κατακτούν δημοκρατικά τον πρωτοπόρο ρόλο τους -τόσο στο κοινωνικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο-, αντιπροσωπεύοντας σε κάθε μάχη, την προοπτική και τη διεθνιστική διάσταση της εργατικής πάλης.

Οι δύο αυτές πλευρές της πολιτικής μας βρίσκονται μεταξύ τους σε **διαλεκτική σχέση**, με στόχο την ανώτερη πολιτική τους συγκρότηση-ενοποίηση και τη διαμόρφωση ενός εργατικού-λαϊκού αντικαπιταλιστικού μετώπου ανατροπής κι επαναστατικής προοπτικής. **Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ οφείλει να προωθεί τις δύο αλληλένδετες πλευρές ενιαία, ξεπερνώντας μονομέρειες που μετατρέπουν το αγωνιστικό μέτωπο σε άθροισμα κινήματων ή συμμαχία με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία είτε το αντικαπιταλιστικό μέτωπο σε συζήτηση παραγόντων για τις «συμμαχίες» ή απλή αύξηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.**

8. Με ένα ταξικά ανασυγκροτημένο κίνημα

Επιδίωξή μας είναι ένα ανασυγκροτημένο ταξικό εργατικό κίνημα ώστε οι αγώνες να μην περιορίζονται στο «να μην περάσουν τα μέτρα», αλλά να φέρνουν στο προσκήνιο τις ζωτικές ανάγκες των εργαζομένων και των νέων, να διεκδικούν αποφασιστικά **βελτίωση** της θέσης των εργαζόμενων και **μείωση της εκμετάλλευσης**. Να ξεπερνούν τη λογική της διαπραγμάτευσης της χειροτέρευσης της θέσης των εργαζόμενων, τη μοιρασιά της φτώχειας ή τη λογική της «εξαίρεσης».

Ζητούμενο είναι, στους αγώνες να ενώνεται το σύνολο της εργατικής τάξης, σε μια **νέα αγωνιστική ταξική ενότητα** απέναντι στον ταξικό αντίπαλο και την πολιτική του. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο αν στόχοι τους **συνδέονται με τη λογική και το πλαίσιο του αντικαπιταλιστικού προγράμματος** και με την προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης. Αν υπερβαίνουν τα όρια, τη λογική, τις μορφές συγκρότησης και διεκδίκησης του εκφυλισμένου συνδικαλιστικού κινήματος και υπηρετούν τη συγκρότηση ενός εργατικού μετώπου ρήξης με τους κυρίαρχους πυλώνες της πολιτικής του κεφαλαίου. Είναι αδιέξοδη και αναποτελεσματική η λογική που υποβαθμίζει τον πολιτικό ρόλο του κινήματος και περιορίζει το αγωνιστικό μέτωπο ρήξης-ανατροπής σε άθροισμα κινήματων, εξαντλώντας τη συμβολή μας απλώς στο να «ενώνουμε τις αντιστάσεις οργανώνοντάς τις **πάνω στα αιτήματα που προκύπτουν**» ή να επιδιώκουμε «την ενότητα όλων των αγωνιζόμενων, στη δράση, στις απεργίες και τις διαδηλώσεις» με προτάσεις «ενότητας πάνω στο πρόβλημα». Η γραμμή αυτή είναι πίσω από την **ανάγκη ενός αντικυβερνητικού, αντιμνημονιακού, αντιΕΕ και τελικά αντικαπιταλιστικού κινήματος υπεράσπισης των λαϊκών συμφερόντων και αναγκών**. Η αδυναμία διαχωρισμού από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία έχει αυτήν την βαθύτερη αιτία.

9. Για τον αντικαπιταλιστικό πόλο και μέτωπο της αριστεράς και την πολιτική συνεργασία

Η πολιτική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ προς όλες τις δυνάμεις που παλεύουν για τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα σε λογική ρήξης με το μαύρο μέτωπο κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, τον ιμπεριαλισμό, για μια προοπτική κομμουνιστικής χειραφέτησης, είναι η **στράτευση σε μια άλλη αριστερά**, για την οικοδόμηση του **αντικαπιταλιστικού μετώπου / πόλου**.

Το **πρόγραμμα**, η προοπτική και η πρακτική του **αντικαπιταλιστικού μετώπου** στρέφονται ενάντια σε βασικούς νόμους του συστήματος (της εκμετάλλευσης, του κέρδους, των αγορών, της κρατικής και εργοδοτικής καταπίεσης κλπ). Έχει λογική ρήξης με την αστική πολιτική, την αστική τάξη και το κράτος της και τους διεθνείς οργανισμούς της. Έχει ως στόχο το ξέσπασμα της επανάστασης για την ανατροπή της αστικής κυριαρχίας και την εξουσία της εργατικής τάξης και των συμμάχων της. Προσεγγίζει την επανάσταση μέσα από την πάλη για την υλοποίηση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, την οργάνωση και ωρίμανση των δυνάμεων της εργατικής χειραφέτησης. Απορρίπτει τις αντιλήψεις που συνδέονται με κάθε «φιλολαϊκή» διαχείριση του καπιταλισμού. Παλεύει για μια σύγχρονη κομμουνιστική προοπτική.

Το μέτωπο αυτό είναι, ταυτόχρονα, βαθύτερα **αντιιμπεριαλιστικό-αντιπολεμικό και δημοκρατικό**. Ενσωματώνει με πιο ουσιαστικό τρόπο την πάλη για τις λαϊκές ελευθερίες της εποχής μας, τον **αντιφασιστικό, αντιρατσιστικό αγώνα και την ριζοσπαστική οικολογία**.

Κριτήριο για την πρόωθσή του είναι η **πράξη**, όχι απλά οι θέσεις που έχουν η κάθε πολιτική δύναμη και ρεύμα.

Δρόμους για την οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου/πόλου, κατά τη γνώμη μας αποτελούν:

- **Πρώτον**, η πολιτική ισχυροποίηση, ανάπτυξη και μετασχηματισμός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ
- **Δεύτερον**, τα τολμηρά βήματα με δυνάμεις, τάσεις και ρεύματα που στον ένα ή στον άλλο βαθμό κινούνται στη λογική του αντικαπιταλιστικού πόλου.
- **Τρίτον**, η επεξεργασία μιας πολιτικής τακτικής απέναντι σε νέες δυνάμεις που γεννιούνται μέσα στους αγώνες, αλλά και από την κρίση του ΣΥΡΙΖΑ και τις διεργασίες στο ΚΚΕ που αναζητούν προς τα αριστερά.

Φυσικά οι δυνάμεις αυτές δεν είναι «καθαρά αντικαπιταλιστικές». Έχουν τις δικές τους διαδρομές, ιδεολογικές αναφορές ευαισθησίες και αντιφάσεις, όπως άλλωστε και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Τείνουν να υπερβούν τον ρεφορμισμό από τον οποίο προέρχονται, χωρίς ακόμα να έχουν ξεκαθαρίσει πλήρως τους λογαριασμούς τους με το παρελθόν. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επιδιώκει να έχει **ενεργητική παρέμβαση** ώστε να επιδράσει στον προσανατολισμό τους. Επιδιώκει να διαμορφώνει σταθερούς αγωνιστικούς δεσμούς και για αυτό παίρνει **πρωτοβουλίες κοινής δράσης** στην κατεύθυνση του αγωνιστικού μετώπου, ακόμη και προς δυνάμεις του μαχόμενου ρεφορμισμού, **πρωτοβουλίες πολιτικού συντονισμού** δυνάμεων σε πολιτικά ζητήματα (πχ πρόταση για αντιΕΕ πρωτοβουλία) και τέλος ανοίγει **διάλογο** για τα ζητήματα του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και μετώπου.

Κινητήρας και γόνιμο έδαφος για αυτές τις προσπάθειες είναι η **ενοποίηση σε διαρκώς ανώτερο επίπεδο της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας του εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος**, και του διάσπαρτου κοινωνικού δυναμικού που κινείται σε αντι-ΕΕ και αντισυστημική κατεύθυνση. Δεν ξεχνάμε: **Η ίδια ΑΝΤΑΡΣΥΑ οικοδομήθηκε ως ένα πρώτο βήμα για το αντικαπιταλιστικό μέτωπο. Το βήμα αυτό δεν είναι προφανώς το τελευταίο!**

Το δίπολο πρέπει ή δεν **πρέπει να «συμμαχήσουμε με τους ρεφορμιστές» είναι, κατά τη γνώμη μας, λάθος**. Τόσο οι αντιλήψεις που συμπεριφέρονται σεχταριστικά απέναντι σε αυτή την διεργασία και δεν αναζητούν δρόμους επικοινωνίας, συνεργασίας και τελικά αντικαπιταλιστικού μετώπου, είτε αυτές που είναι έτοιμες να εγκαταλείψουν ουσιώδη ζητήματα του αντικαπιταλιστικού προγράμματος στο όνομα της «συμμαχίας», είναι **αναποτελεσματικές**.

Η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** επιδιώκει επομένως την **κοινή δράση στο μαζικό κίνημα**, αλλά και τον **πολιτικό συντονισμό** με τις άλλες δυνάμεις της αριστεράς, όπως το ΚΚΕ και η ΛΑΕ, **σε κρίσιμα μέτωπα πολιτικής και κοινωνικής πάλης**, για ρήξη -έξοδο από την ΕΕ, μπλοκάρισμα του ασφαλιστικού εκτρώματος, ενάντια στον πόλεμο και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Παράλληλα συμβάλουμε στην ανάπτυξη του διάλογου και της γόνιμης αντιπαράθεσης για τις **προγραμματικές και στρατηγικές διαφορές μας**. Προτάσεις για συνολική πολιτική συνεργασία δεν υπάρχει βάση να διατυπωθούν προς τα κόμματα αυτά. Υπάρχει, ωστόσο, δυνατότητα προς αγωνιστές και δυνάμεις τους που αμφισβητούν, και χειραφετούνται πολιτικά από αυτά με αντικυβερνητική, αντι-ΕΕ σκάση και συγκλίνουν σε ένα πλαίσιο στόχων σαν αυτό που προτείνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Ειδικότερα, για την φυσιογνωμία και το πρόγραμμα της **ΛΑΕ** η εκτίμηση των θέσεων ότι δεν «υπερβαίνει ένα ρεφορμιστικό νεοκεϋνσιανό σχέδιο, με κοινοβουλευτική-θεσμική λογική κυβερνητικής διαχείρισης, χωρίς την αναγκαία τομή με την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ», στηρίζεται στην γενικότερη πρακτική της, στη συμμετοχή της στην περιφερειακή και τοπική κρατική διαχείριση σε συμμαχία με τον ΣΥΡΙΖΑ καθώς στον εγκλωβισμό της στα ίδια πολιτικοσυνδικαλιστικά σχήματα.

Η ΛΑΕ, εκτιμούμε, ότι δεν κάνει μια «ατελή ρήξη με τον ρεφορμισμό», αλλά μια «ατελή ρήξη» με την

νεοφιλελεύθερη μνημονιακή στροφή του ΣΥΡΙΖΑ, από θέσεις ενός «ρεφορμιστικού νεοκεϋνσιανού σχεδίου». Για αυτό πολιτικές προτάσεις που βάζουν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε έναν αέναο «διάλογο» με απόψεις που κινούνται σε άλλη κατεύθυνση, τελικά καταλήγουν είτε σε αποτυχία είτε σε ένα απαράδεκτο «μέσο όρο». Η «πολιτική των συμμαχιών» δεν σημαίνει ανταλλαγή προτάσεων συνεργασίας, χωρίς αντίκρουσμα στον συσχετισμό δυνάμεων και δυνατότητα προώθησής της μέσα στο κίνημα και τις πολιτικές μάχες. Αντίθετα μια ενωτική πολιτική απεύθυνση στην βάση, με παράλληλη οικοδόμηση πραγματικών δρόμων κοινής δράσης και διαδικασιών διαλόγου, μαζί με μια σαφή και χωρίς μισόλογα εκτίμηση για τον χαρακτήρα της πολιτικής της κάθε δύναμης, μπορούν να οικοδομήσουν προϋποθέσεις πραγματικών διαφοροποιήσεων.

10. Ένα κρίσιμο βήμα μπροστά για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Κεντρικό στοιχείο της πολιτικής μας πρότασης για το επόμενο διάστημα είναι η ολόπλευρη πολιτική και οργανωτική **ανάπτυξη** και ο **μετασχηματισμός** της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Αυτό σημαίνει: Βάθεμα της στρατηγικής της αντίληψης και του αντικαπιταλιστικού, επαναστατικού της προσανατολισμού. Ενίσχυση του εργατο-λαϊκού της χαρακτήρα. Ενιαιοποίηση στην συγκρότησή της ώστε να ξεπερνιέται η πολυγλωσσία, οι διαφορετικές πρακτικές και ιεραρχήσεις. Ενίσχυση της δημοκρατίας των μελών και των συλλογικοτήτων της. Σημαίνει ένταξη στις γραμμές της νέων δυνάμεων, πρώτα από όλα ανάμεσα στις πρωτοπόρες και μαχόμενες δυνάμεις του εργατικού κινήματος και της νεολαίας, πράγμα που προϋποθέτει την διαρκή συναγωνιστική στάση, την συμμετοχή, στήριξη και οργάνωση των αγώνων, την αυτοτελή πολιτική της παρουσία σε αυτούς. Σημαίνει σταθερή πολιτικά σχέση με ρεύματα και αγωνιστές που αποδέχονται ή προσεγγίζουν το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.

Η ανάπτυξη σε αυτή την κατεύθυνση και ο μετασχηματισμός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποτελεί όρο και συστατικό στοιχείο για την οικοδόμηση του αγωνιστικού μετώπου, για την πορεία προς το αντικαπιταλιστικό μέτωπο, για πολιτικές συνεργασίες με κατεύθυνση ανατροπής.

NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, Μάρτης 2016